

ת"פ 5060/10/14 - מדינת ישראל נגד הגוס טספאי ט1510922

בית משפט השלום בבאר שבע

30 מרץ 2015

ת"פ 5060-10-14 מדינת ישראל נ' טספאי(עציר)
5122-10-14

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אטיאס

נגד
הנאשם
הגוס טספאי ט1510922 (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד כאמל אלזיאדנה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות ביום 12.03.15 בעבירה של חבלה חמורה בהתאם להוראת סעיף 333 לחוק העונשין. על פי האמור בכתב האישום, ביום 24.09.14, סמוך לפני השעה 17:27, ברחוב הפלמ"ח בבאר שבע, תקף הנאשם שלא כדין את ששיי בלאי, להלן המתלונן, בכך שחבט בו במכת אגרוף על ראשו וכשהמתלונן נפל ארצה חבט בו מספר מכות אגרוף נוספות וגרם לו לחבלות המתבטאות בין היתר, בשברים מרוסקים של עצם האף, מחיצת האף, רצפת הארובה משמאל, שבר בקיר המדיאלי. כתוצאה מתקיפה זו איבד המתלונן את הכרתו ופונה לבית החולים סורוקה כשהוא מורדם ומונשם, שם אושפז למשך 5 ימים.

ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש, הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם בכללם שלמות גופו ותחושת הבטחון של אדם, זו הפנתה לחומרת מעשיו של הנאשם וכך גם לעצמת האלימות כפי שזו נלמדת מתוצאותיה של אותה תקיפה. המדובר באלימות שיכולה הייתה להביא אף לתוצאה קשה יותר. בעבירות מסוג אלה, על הנסיבות האישיות לסגת מפני האינטרס האישי. בשל כל אלה, סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 חודשים ועד 4 שנות מאסר בפועל. בגדרי המתחם, עותרת המאשימה לקבוע אותו ברף הבינוני נוכח כך שהנאשם ניהל הוכחות ומשכך אינו זכאי להקלה. אותה מקבלים נאשמים אחריות וחוסכים מזמנו של בית המשפט. כמו כן עתרה המאשימה להשתת מאסר מותנה ארוך ומרתיע, פיצוי והתחייבות.

ב"כ הנאשם מצידו, הפנה לכך שבית משפט הגם שלא מצא שמעשי הנאשם מגיעים לכדי הגנה עצמית, קבל את טענת ההגנה לפיה המתלונן הוא זה שבקש תחילה לתקוף את הנאשם וזה פעל אך כתגובה לאותה פרובוקציה מצדו. הנאשם לא השתמש בנשק חם או קר ולא ניתן לשלול שהחבלות נגרמו בשל כך שהמתלונן נפל ארצה. מדובר בנתין זר שמצוי בארץ מספר שנים ואין לחובתו כל הסתבכות. מצבו הסוציאקונומי של הנאשם אינו קל וכך גם מעצרו קשה יותר מאשר

עמוד 1

על דרך הכלל.

עוד אוסיף כי הנאשם הוא זה שהגיע למשטרה ודיווח על המקרה לרבות מעורבותו, שאלמלא כן כלל לא הייתה מתגלה. המתחמים להם עתרה המאשימה גם מתאימים לטיב העבירה ולנסיבותיו של תיק זה. הנאשם מצדו שב וחזר על כך שפעל מתוך כך שחש מאוים, זה פירט את האופן שבו עובד ומתקיים בארץ חרף היותו תושב אריתראה. לדברי הנאשם, במהלך מעצרו אמו נפטרה ולא היה להם כסף אפילו כדי להביאה לקבורה.

דין והכרעה

במעשיו האמורים לעיל, פגע הנאשם בערכים המוגנים של שלמות גופו, בטחונו וכבודו של המתלונן.

על חשיבות הערך המוגן ומידת הפגיעה בו ניתן ללמוד בראש ובראשונה מסעיף 333 לחוק העונשין שבו הורשע הנאשם, אשר קובע עונש מרבי של שבע שנות מאסר.

בפסיקה נקבע לא אחת כי יש לנקוט בחומרה כלפי מי אשר פותר סכסוכים בדרך של אלימות ובכוח הזרוע. בעניין זה ראו את הדברים שנאמרו בע"פ 8991/10 **מכבי נ' מדינת ישראל** (27.10.11):

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות. ... אף אם נניח כי המתלונן נהג שלא כשורה במהלך האירוע, אין בכך בשום אופן כדי להצדיק את התגובה האלימה והבריונית מצד המערער. המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע, ועל כן בדין נתן בית משפט קמא משקל מרכזי בגזר הדין לחומרת מעשיו של המערער."

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם מלמדת כי על דרך הכלל נגזרים עונשים שיכול וינועו בין מספר חודשים מאסר בפועל ועד שנתיים וחצי מאסר בפועל. על דרך הכלל בית משפט נותן דעתו לשאלה אם נעשה שימוש בחפץ לצורך ביצוע התקיפה, התוצאות של מעשי התקיפה, משכה ויתר הנסיבות האופפות אותה.

בהקשר לכך אציין כי עיינתי בפסיקה שהוגשה על ידי המאשימה ולמעשה מרביתה אינה דומה בנסיבותיה לתיק שבפניי בין נוכח כך שהעבירות שיוחסו לנאשמים היו חמורות יותר ובין נוכח כך שהנסיבות הקונקרטיות של ביצוע העבירה היו גם שונות ולחומרא.

כך בע"פ 1737/10, דובר על תקיפת המתלונן באגרוף שלאחריה המתלונן נפל ארצה. בעודו שרוע הטיח הנאשם אבן בראשו של הקרבן ובהיותו מעורפל הכרה חבט בראשו בחוזקה. בערעור פלילי 5153/13 דובר על עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות שהעונש המקסימלי בגינה הנו כפול מהעונש המקסימלי בגין העבירה בה הורשע הנאשם בתיק שבפניי. שם דובר על תקיפה באמצעות את חפירה ומקלות. בדומה ראה ת"פ 246-03, שגם שם יוחסה עבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמורות וכך גם בת"פ 14864-10-10. ברע"פ 9172-12 דובר על חבלה חמורה אולם ריבוי עבירות ומעשי אלימות שהפנה הנאשם כלפי אמו.

מנגד, ראו עפ"ג (מח' מרכז-לוד) 30709-01-12 **לופט נ' מדינת ישראל** (27.3.12), שם נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירה של חבלה חמורה אשר בגינה נדון ל-10 חודשי מאסר ובהפעלת מאסר מותנה נגזרו סה"כ 16 חודשים וזאת הגם שהמתלונן תחילה משך בידו הנאשם ואילו הנאשם הגיב במכת אגרוף אחת בודדת:

"התנהגותו של המערער באירוע נושא גזר הדין היא התנהגות חמורה שמלמדת פעם נוספת על אופיו האלים, כפי שבא לביטוי גם בהרשעותיו הקודמות. אמנם המערער לא יזם את האלימות כלפי המתלונן, שנכנס מספר פעמים לבית שבו היו המערער וחבריו כדי לבקש מהם להנמיך את עוצמת המוסיקה בשעות הערב ולאחר סרבו לעשות כן משך בידו של המערער. איננו מתעלמים מכך שמדובר "רק" במכת אגרוף אחת שהנחית המערער על המתלונן אך מכה זו גרמה לנפילתו של המתלונן ארצה, לשברים רבים בעצמות אפו ולהמטומה בראשו".

עוד ראו ע"פ 3610-01-11 **אלקובי נ' מדינת ישראל** (13.7.11), אשר בו נדחה ערעורו של נאשם, אשר נדון ל-7 חודשי מאסר בגין עבירה של חבלה חמורה. בעקבות מעשה האלימות איבד המתלונן את הכרתו ונגרמו לו שברים שונים בפניו אשר בגינם נזקק לטיפול רפואי בבי"ח.

בבואו של בית משפט לקבוע את מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים, הרי שבראש ובראשונה יש לתן הדעת לתוצאות הקשות של מעשיו כפי שאלו מצאו ביטוי בתעודות הרפואיות. המדובר בהפניית מספר אגרופים לראשו של המתלונן בעודו שרוע על הרצפה. מעשים אלו יכולים היו להסתיים בתוצאה אף קשה יותר מזו שנגרמה בפועל. אין המדובר באירוע מתוכנן, הנאשם הנו המבצע הבלעדי והבלבדי במעשים המפורטים בכתב האישום.

לצד האמור לעיל, סבורני כי יש לתת משקל נכבד לנסיבות שקדמו לביצוע המעשה כפי שפורטו על ידי הנאשם וכפי שמצאו ביטוי גם בהכרעת הדין. הדברים מכוונים בעיקרם לכך שבית המשפט קבל הטענה לפיה המתלונן הוא זה שהמתין לנאשם וארב לו ליד עמוד חשמל. כך גם בית משפט נחשף לעימות שהתגלע בין הצדדים בפאב, עובר למתואר בכתב האישום בהיותם מצויים בתוך הפאב. הנאשם הגיב באופן שאינו פרופורציונלי לאותה תקיפה מצד המתלונן, אולם, אין המדובר בקפיצת "מדרגה איכותית" בסוג התקיפה שכן הנאשם לא נטל לידו נשק חם או קר ותקף המתלונן באמצעות ידיו. אותה תקיפה שערה מצד הנאשם נעשתה ללא הפסקה ארוכה ולאחר שהמתלונן אחז בו. כל אלו, הביאו למסקנה כי גם אם הנאשם לא זכאי להגנת סייג ההגנה העצמית, מעשיו בוצעו בקרבה לאותו סייג וזאת כאמור בסעיף 40 ט' (9) לחוק העונשין. אותה קרבה יש בה גם כדי ללמד על אותו היעדר תכנון ומשליכה גם על יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שבמעשהו עקב התגרות של נפגע העבירה כאמור בסעיף 40 ט' (7) לחוק העונשין.

לאור האמור לעיל הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם של הנאשם בנסיבותיו הקונקרטיים בתיק זה נע בין 9 ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, סבורני כי מן הראוי שעונשו יהיה ברף הנמוך של מתחם העונש אם כי לא בתחתיתו. המדובר בנאשם לא צעיר בגיל, שאין לחובתו הרשעות קודמות. מדובר בנאשם שבסמוך לאחר ביצוע התקיפה הגיע לתחנת המשטרה ודיווח על מעורבותו באותה תקיפה. כפי שצוין, אלמלא זה הגיע למשטרה, ספק עד כמה ניתן היה לגלות את חלקו.

הנאשם ניהל הוכחות ומשכך אינו זכאי לאותה הקלה משמעותית לה זכאים נאשמים שהודו וחסכו זמן שיפוטי יקר. בצד האמור לעיל, אין לומר שעסקינן בניהול סרק שכן עיקר הטיעון מצד ההגנה נסוב ביחס לשאלת היות מעשיו של הנאשם הגנה עצמית אם לאו (הגם שבמהלך עדותו בבית משפט נסוג הנאשם מאמירותיו במשטרה לפיהן כלל הכה את המתלונן).

המדובר בנתין זר שעזב את מולדתו באריתראה. לנאשם בן ובת בישראל כשיתרת משפחתו אינה מצויה עמו. למיותר להכביר בדבר הקשיים הנלווים לחייהם של נתינים זרים במדינת ישראל. הנאשם עבד במספר עבודות בטרם מעצרו כשסכומי כסף אותם הרוויח, סייעו לבני משפחתו אשר באריתראה. משכך יש למעצרו ומאסרו השפעה גם על משפחתו.

מכל המקובץ לעיל הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 10 חודשי מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו 24.9.14 .
- ב. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.
- ג. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.
- ד. 8,000 ₪ התחייבות למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת אלימות. לא תיחתם ההתחייבות בתוך 14 יום מהיום, יהיה על הנאשם לרצות 20 ימי מאסר במצטבר לכל עונש אחר על מנת לכפות אותו לעשות כן.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

**ניתנה והודעה היום י' ניסן תשע"ה,
30/03/2015 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה , שופט**